

(partinagy)

MAGYAR MESÉK

PÁRATLAN OLDAL - LVIII. évfolyam, 5. szám, 2014. január 31.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a magyarok havas földjin mán minden jól vót, ami aznap fehér vót, és semmise, ami nem. S hogy mellik millen vót, ki más monta vóna meg, mint I. Fülkefor, kü átlátott sötéten es, világosan es, mutyin es meg putyin es, ki megállította az üdőt, majd egy sallervall elindította a heles erányba, kitörlötte belüle, mire nem vót őnemzeti szüksége, s belérakta, mi köllött a szolid családi gyarapodáshó. No, egy szép téli délelőtt, miután a cöfmagyarok nyomására, preambulumba vétette, hogy a demokrácija igazi hazája Oroszország, nem a bűdös kurva Ámerika, béöltözött s elindút a Szabadság terire, hogy a múltat végkép meghódítsa orcája verítésével. S akkor állott ott, modellt a vártán, fölemelt szárnyakval, szelid szemekvel. Közbe tekéntgetett ide-oda. Nízte, hogy a frissen főszentelt Baltamúzeum előtt a „szovjet” emlékmű hegyibe epp csavarozzák az ösmerős lovasszobrot terepszín palástban, pecabotval. Egyszőcsak halk ustorpattogást hallott. No, arrúl alébb, a Megszállott Magyar Csendőr szobra erányába Lúdas Rogán Matyi tartott sajtótájékoztatót, diszkréten, hogy ne zavarja az emlékezetpolitikai átépítést. Mán a Döbrögi bankárok ideje lejárt, mondotta, biggyedett szájokból kiveri a nép a marxi szivarcsutkát, s majd nízhetnek, mint az oskoláskönybe, miből ő maga es tanút, mielőtt még eleve tudott vóna mindent. Avval odacsippentett a bankoknak, hadd ugrándjanak labancmód, ha teccik, egész Hegyeshalomig s tovább, hon a helyök lett légyen. Ez pont akkó vót, mikó, nem bírván belényugodni a felcsúti gondolatba, az Egyesült Ántirezsista Világöszeesküvés levágott karja utósókat rúgtában esmég támadást indított a magyarok kerála s csatót része, Magyarország ellen. De ám a Magyar Csapatok ellent állottak, kezökben a „Magyarsakkban Magyarmatt”, valamég a „Putyin Paksa Nem Eladó” táblával, hátokban megannyi Orbán-tévével, kük híves tárgyilagossággal mutatták bé, mikép menekülnek férevezettükben a vén brahamok, kitűntetésök es elhánják, amint lássák, hogy a nemzettest szárnyas szimbóluma végre fölemeli az ezeréves maszületett fejit. Föl tíz méterre, de ha köll, százra, ezerre, s a maga magyar művészeti nyelvin meloccózza el a világnak: mátúl úgy vót, hogy Gábiel népe, ha mit cselekedett, ha mit nem, áldozat lessz a szövetséges náci sas markába, kinek ódalán sohse harcót, se Oroszország se mások ellen. Sőt, ez a sas (nyugotró!) őtet a tuggyukkik végett titokba megszállotta, örök szuverenitását pár pisztolylövés ellenibe elrablotta, csupán Horthy Miklós kormányzó urunkat, annak idegenrendészetre ügön fogékony apparátusát, erőst antibiboldista hadseregit, s derék, humánus csendőrségit, hagyta a helyin, kük tették, amit tettek, körömszakattig vették a zsidóságot ennen maguktól, amég csak bé nem vagonéoszták, s el nem vitték őket.